

РЕШЕНИЕ

№ 2957

гр. София, 16.06.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 14.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

като разгледа дело номер **2651** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.1 ОТ ЗОДОВ. Образувано е по искова молба на Т. Г. М. срещу С., С. и Министерство на правосъдието за заплащане на обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди в размер на 5000 лева от незаконното му задържане, ведно със законната лихва от предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се развиват доводи относно вида и характера на вредите, и се иска да бъдат осъдени ответниците да заплатят посочения размер на вредите. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, ищецът- Т. Г. М. от гр.С.,редовно уведомен при условията на чл.137, ал.7 АПК, не се явява и не изпраща представител.

Първият ответник по иска- С., редовно уведомен при условията на чл.137, ал.7 АПК, се представлява от юрисконсулт М, редовно упълномощена,която оспорва иска като неоснователен и недоказан, и заявява претенция за присъждане на разноски.

Вторият ответник по иска- С., редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК се представлява от юрисконсулт К, редовно упълномощен ,който оспорва иска като неоснователен и недоказан. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Третият ответник по иска-Министерство на правосъдието-гр.С.,редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК, се представлява от юрисконсулт В,редовно упълномощена, която оспорва иска като неоснователен и недоказан.

Представителят на С.-прокурор П изразява становище за неоснователност на предявената искова молба.

Административен съд С.-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

С Протоколно определение на 31.10.2008 година, постановено по нощ № 13686/2007 година по описа на С. спрямо ищеца Т. Г. М. е взета мярка за неотклонение- задържане под стража.

С Определение от 02.12.2008 година ,поставено по ВНЧД№3318 по описа на СГС е отменена мярката за неотклонение на ищеца-Задържане под стража и спрямо същия е взета мярка за неотклонение- парична гаранция в размер на 1000 лева, вносима от подсъдимия в 7 дневен срок от постановяване на определението.

По делото са приложени всички събрани в хода на задържането, а и след това писмени доказателства, както и кореспонденция между отделните институции ,относно освобождаването на ищеца от С централен затвор.

От показанията на свидетеля М- съпруга на ищеца ,се установява ,че М. е бил в КАТ, но не може да каже защо и точно преди В е бил задържан, като е останал в затвора около 7 дни и едва след празниците са го пуснали, като той се е чувствал страшно унижен,уплашен и два дин след пускането му не е говорил с никого.

От показанията на свидетеля-Б ИА-съсед на ищеца се установява, че са били заедно с М., когато са го заключили, след което се е върнал и е казал на съпругата му за задържането, а след освобождаването му ,Т. се чувствал зле и е бил притеснен.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд С.-град намира предявената искова молба за процесуално допустима.Разгледана по същество, същата се явява неоснователна и недоказана.

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на искове за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди,причинени на граждани и юридически лица. В чл.1 от ЗОДОВ е посочено ,че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Разпоредбата на чл.4 от ЗОДОВ предвижда, че държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице. На обезщетение подлежат действително настъпилите вреди, които са в пряка причинна връзка с отменения незаконосъобразен акт и са пряка и непосредствена последица от него Съгласно чл.203, искът се предявява срещу юридическото лице, в състава,на което е органът,издал незаконсъобразния административен акт.

От така очертана разпоредба е видно ,че искът по чл.1 от ЗОДОВ е осъдителен и предпоставките за ангажиране отговорността на държавата за обезщетение от незаконните актове на нейни служители са незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност,отменени по съответния ред,вреда от такъв административен акт и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействия и настъпилия вредоносен резултат.

В настоящия случай,от приложените от страна на ищеца писмени доказателства най- вече постановеното определение от страна на С. и отмененото от страна на СГС определение, е видно,че се претендират вреди от отмяна на наложената на ищеца мярка за неотклонение и то по конкретно водено наказателно производство/.От събраните доказателства,обаче не може да се установи наличие на първата предпоставка-бездействие на административен орган, респективно на това-бездействието да е било отменено по съответния ред,нито пък е оспорено това бездействие в настоящото исково производство. Неосвобождаването веднага на оспорващия, на първо място се дължи на обстоятелството, че той е платил паричната гаранция, определена от СГС не в пълен размер, а само 300 лева. На второ място,неосвобождаването му не бездействие на административен орган при или по повод изпълнение на административна дейност, а действие във връзка с разследване,респективно

на това – действия по повод отменена мярка за неотклонение, взета по реда на НПК. Мярката за неотклонение е мярка за процесуална принуда, с която се ограничават правата на обвиняемия или подсъдимия/ в зависимост от това в каква фаза е разследването- досъдебна или съдебна. На следващо място, искът е насочен срещу С., който безспорно не е административен орган, а е орган на съдебната власт и основната функция на съда е да правораздава, а не да осъществява административна дейност по смисъла на чл.1 от ЗОДОВ, а по чл.2 от ЗОДОВ и твърденията на ищеца, че С. не е изпратил веднага препис от определението на С., не представлява бездействие по смисъла на чл.1 от ЗОДОВ, да не говорим, че С. е постановил задържане под стража, а СГС е отменил мярката и я е изменил с по-лека такава предвидена в НПК- парична гаранция в размер на 1000 лева. Мярката за неотклонение, както и отмяната и е дейност по повод разследване, което е дейност на правозащитни органи. Последното обстоятелство, както и липсата на изрично препращане към реда на АПК по отношение на вредите от този вид дейност, обуславя недоказаност и неоснователност на иска и по отношение на този ответник. Следва да се отбележи, че в това особено исково производство, пасивната легитимация на иска се определя от ищеца, а не от съда и последният не притежава правомощия по линия на служебното начало да конституира страните вместо посочените от ищеца. По така изложените съображения, настоящият съдебен състав намира, че исквата молба насочена срещу С. е неоснователна и недоказана.

Положението е същото и по отношение на другия ответник- Министерство на правосъдието. Отново по делото не се доказва, нито пък се оспори конкретно бездействие на длъжностно лице към Министерство на правосъдието. Вярно е, че последното по силата на чл.42, ал.1 от Закона за администрацията, е администрация, която подпомага дейността на министъра, то е юридическо лице на бюджетна издръжка и се ръководи и представлява от министър, но също така е вярно и обстоятелството, че съгласно чл.12 от Закона за изпълнение на наказанията и за задържането под стража, прякото ръководство и контролът върху дейността на местата за лишаване от свобода и пробационните служби се осъществяват от Главна дирекция "Изпълнение на наказанията". Тя е юридическо лице към Министъра на правосъдието със седалище С. и е второстепенен разпоредител с бюджетни кредити, а затворите, поправителните домове и областните служби "Изпълнение на наказанията" са териториални служби на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията". Доколото се твърди несвоевременно освобождаване на ищеца от С централен затвор, искът е насочен срещу ненадлежен ответник, което обуславя неговата неоснователност и недоказаност и предполага отхвърлянето му.

Искът е недоказан и по отношение на третия ответник-С..В хода на производството, нито се доказва бездействие на С. по повод твърдените вреди, нито пък се оспориха бездействията на С. по повод освобождаването на ищеца. Наред с това, дори и да бяха оспорени в настоящото производство, то така наречените „бездействия“ на С. не са при или по повод осъществяване на административна дейност, а по повод изпълнение/ издирване на налице по конкретно наказателно дело и във връзка с разследване, което отново безспорно представлява дейност по реда на чл.2 от ЗОДОВ, а не административна дейност по смисъла на чл.1 от ЗОДОВ.

По иска за заплащане на законната лихва.

Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Предвид неоснователността на иска за заплащане на обезщетение, искът за заплащане на законната лихва, също е неоснователен и недоказан, и предполага отхвърлянето му.

С оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за заплащане на сторените по делото разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на С. и на С. следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 440 лева за всеки един от тях. Министерството на правосъдието не е заявило претенция за присъждане на разноски.

Воден от горното и на основание чл.203 и сл. АПК, Административен съд С.- град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКА на Т. Г. М. срещу С., С. и Министерство на правосъдието за заплащане на обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди в размер на 5000 лева от незаконното му задържане, ведно със законната лихва от предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Т. Г. М. ОТ ГР.С. ДА ЗАПЛАТИ НА СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД И НА С. ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ В РАЗМЕР НА ПО 440 ЛЕВА- ЗА ВСЕКИ ЕДИН ОТ ТЯХ.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на ищеца,ответниците и С..

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.